

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. Варна, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Н.а

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Даниела Д. Томова Въззивно търговско дело
№ 20233001000403 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. ГПК.

С решение №11/15.03.2023г. на Окръжен съд - Шумен, постановено по т.д. №50/2022г. по описа на този съд, ответникът Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, с адрес в град Ш., е осъден да заплати на ищеца „КАШИР“ ЕООД, ЕИК 206619449, седалище град София, сумата 121 319,17 лева, представляваща задължение по споразумение от 08.01.2020 г., с нотариална заверка на подписите рег. №122/08.01.2020 г. по общия регистър на нотариус с №71 на НК с район на действие района на РС – Пазарджик, сключено между „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829, като кредитор, от една страна, и „Диагалпринт“ ООД, ЕИК 201779325, „Велпа“ ЕООД, ЕИК 837066875, „Велпа - пак“ ЕООД, ЕИК 127571113 и Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, от друга страна като солидарни длъжници, придобито от ищеца „Кашир“ ЕООД, ЕИК-206619449, по силата на договор за прехвърляне на вземания № ИД - 147/08.12.2021г., сключен с цедента „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829. За разликата над тази сума до пълния предявен размер на иска от

129 533,66 лева искът е отхвърлен поради уважено възражение за прихващане с насрещно вземане на ответника Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, за неустойка по чл.5.10 от сключено между страните споразумение от 31.08.2021г. за придобиване на 100% от дяловете на „ВЕЛПА“ ЕООД в размер на 8 214,49 лв. с равностойност 4 200 евро.

В съответствие с това, както и с оглед уважения размер на главния иск е разпределена и насрещната отговорност на страните по чл.78 от ГПК, като ответникът Е. А. е осъден да заплати на ищеца „Кашир“ ЕООД сумата 14 308,18 лева, представляваща сторени разноси по делото, съобразно уважената част на иска, *съответно* по съразмерност с отхвърлената част на иска ищцовото дружество е осъдено да заплати на ответника сумата 380,50 лева.

Решението е постановено при участието на „ВЕЛПА“ ЕООД, ЕИК 837066785, седалище гр. София, „ВЕЛПА - ПАК“ ЕООД, ЕИК 127571113, седалище гр. Каспичан, „ДИАГАЛПРИНТ“ ООД, ЕИК 201779325, седалище гр. Ямбол, и „ДИ ЕС СМИТ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 822150829, седалище гр. Пазарджик, като трети лица - помагачи на страната на ответника.

Решението **в осъдителната му част** се обжалва от ответника Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, с **въззивна жалба** вх. №1988/18.04.2023г. по описа на ШОС, подадена чрез пълномощник адвокат П. А., АК- Добрич.

Решението се обжалва и от ищеца „КАШИР“ ЕООД, ЕИК 206619449, **в частта му**, с която искът е отхвърлен за сумата от 4 200 евро, за която сума е уважено възражението за прихващане, с **въззивна жалба** вх. №1941/12.04.2023г. по описа на ШОС, подадена чрез пълномощник адвокат С. Н., САК.

Въззивните жалби са подадени в преклузивния двуседмичен срок, визиран в чл.259, ал.1 ГПК, и са процесуално допустими. Същите са редовни, съдържат изискуемите по чл.260 ГПК реквизити и приложения по чл.261 ГПК и са надлежно администрирани.

Основното оплакване във въззивната жалба на ищеца „Кашир“ ЕООД е за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната му част. Оспорва се като неправилна и неотговаряща на истината посочената в мотивите констатация, че ищецът приема дължимостта на претенцията за неустойка, предявена чрез възражението на ответника за прихващане, като се

твърди, че както в допълнителната искова молба, така и във всички свои изявления по делото ищецът изрично е възразил срещу дължимостта на претендираното вземане за неустойка по Споразумението от 31.08.2021 г. Оспорва се като необоснован и извода на първоинстанционния съд за установеност на това вземане от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, без да са изложени каквито и да е било мотиви за установени факти и правни изводи по тях, като се твърди, че ликвидността и изискуемостта на претендираното от ответника вземане за неустойка не може да се установява с експертиза. Наред с това се твърди, че по делото са били представени доказателства, които опровергават наличието на основание за начисляване на неустойка, тъй като посочените в споразумението ипотеки са били заличени.

При тези основни оплаквания и твърдения въззивникът „Кашир“ ЕООД моли за отмяна на обжалваното решение и уважаване в цялост на предявения осъдителен иск.

В подадения от насрещната страна – ответника Е. А. писмен отговор вх. №2800/31.05.2023г. основателността на въззивната жалба се оспорва като са аргументирани подробно съображения както за доказаност по основание и размер на вземането за неустойка, с което е извършено прихващане, така и за цялостно погасяване на ищцовата претенция в хипотезата на чл.124, ал.2 от ЗЗД още преди предявяването на иска. Иска се въззивната жалба на ищеца да бъде оставена без уважение.

С въззивната жалба на ответника Е. И. А. решението в обжалваната му осъдителна част се оспорва като неправилно, необосновано и постановено в нарушение на закона, в пълно противоречие със събраните по делото доказателства и установените въз основа на тях факти и обстоятелства. Твърди се, че в нарушение на чл.236, ал.2 от ГПК съдът не е изложил мотиви, особено по въведените от ответника възражения за погасяване на дълга в хипотезата на чл.124, ал.2, изр.1-во от ЗЗД, а в условие на евентуалност – за неговото намаляване с частта на опростения длъжник (чл.124, ал.2, изр.2-ро от ЗЗД). Тези възражения са били игнорирани напълно, като необосновано съдът се е концентрирал върху липсата на доказателства за плащане на задължението от страна на ответника, въпреки че този факт не е бил спорен.

Единственият и крайно лаконичен мотив по повод тези възражения, че „след подписването на споразумението не може да се приеме, че има главен дълг“, като „освобождаването на първоначалния длъжник „ДИАГАЛПРИНТ“ ООД от цесионера (приобретателя на вземането) е без значение за задължението на ответника, в качеството му на солидарен длъжник“ е вътрешно противоречив и не съответства на закона и установената по делото фактическа обстановка. Оспорва се и извода относно размера на дълга като се твърди, че съдът напълно е игнорирал установения по делото факт, че в периода от 10.03.2022 г. до 11.05.2022 г. от солидарния длъжник „ВЕЛПА“ ЕООД са извършвани плащания в общ размер на 81 237,91 лева, най-малкото с която сума същият следва да бъде намален.

По тези основни оплаквания и твърдения и като поддържа излаганите в хода на първоинстанционното производство възражения и аргументи за неоснователност на предявения иск, въззивникът Е. А. моли за отмяна на обжалваното решение и цялостно отхвърляне на предявения осъдителен иск, а в условие на евентуалност – присъдената сума да бъде намалена по размер само до доказвания размер на дълга, с произтичащите от това последици относно разностите по делото.

Въззиваемата по тази въззивна жалба страна - ищецът „Кашир“ ЕООД, в подадения по реда и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор вх. №2950/07.06.2023г. обосновава становище за необоснованост и недоказаност на въззивната жалба на ответника с искане да бъде оставена без уважение. Изложени са доводи, че сключеното с длъжника „ДИАГАЛПРИНТ“ ООД споразумение от 01.04.2022г. не съдържа уговорка за освобождаване от отговорност и на останалите солидарни длъжници по вземанията, те не участват в сключването на споразумението, не е налице договор за опрощаване между кредитора и ответника – длъжник, поради което задължението му не може да се счита погасено на това основание. Ответникът е встъпил в дълга на главния длъжник „ДИАГАЛПРИНТ“ ООД и евентуално погасяване, прекратяване или изменение на главния дълг не влияе на съществуващото задължение на встъпилия солидарен длъжник. Аргументирано е и становище за недоказаност от ответника като носител на доказателствената тежест на твърдението му за извършени плащания от страна на друг солидарен длъжник, които да погасяват част от дълга.

В съдебно заседание на въззивния съд участие е взел единствено въззивникът Е. А., представляван по пълномощие от адвокат П. А.. Като

акцентираща на допуснатото от първоинстанционния съд нарушение на закона – чл.124 ЗЗД, и липсата на мотиви за изведения извод, че ищецът – кредитор „Кашир“ ЕООД гр. София е освободил главния длъжник „Диагалпринт“ ООД гр. Ямбол [от задължението му за плащане на дълга], „но това нямало никакво значение за останалите солидарни длъжници“ при условие, че в случая няма запазени права от страна на кредитора, няма никакви условности при опрощаването, въззивникът моли за отмяна на решението в обжалваната му осъдителна част и отхвърляне на иска. По отношение въззивната жалба на ищеца акцентираща на правилността на крайния извод за недължимост на сумата, макар и не поради извършеното прихващане, а с оглед опрощаването на дълга и разпоредбата на чл.124, ал.2 ЗЗД. Моли решението в тази му обжалвана от ищеца част да бъде потвърдено. Претендираща присъждане на разноски, за което представя нарочен списък по чл.80 ГПК.

В молба, подадена преди заседанието, пълномощникът на въззивника „Кашир“ ЕООД адвокат С. Н. заявява, че поддържа подадената от него въззивна жалба като моли за отмяна на обжалваното с нея решение и уважаване в цялост на предявения иск. Направено е и изявление, че се поддържа оспорването на въззивната жалба на ответника и се иска същата да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендираща се и присъждане на разноски, списъкът за които е инкорпориран в молбата, като са представени и доказателства за сторените разноски.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното:

Повдигнатият по реда на въззивното обжалване правен спор се отнася до неправилността на първоинстанционното решение, дължащо се на същественото нарушаване на процесуалния и материалния закон от страна на първоинстанционния съд. Според въззивника Е. И. А., нарушението на процесуалния закон се състои в нарушаване на задължението на съда при решаване на делото да обсъди фактическите и правни основания от упражненото от ответника право на защита като изложи съответните за това мотиви. В случая става дума за възражения, основани и произтичащи от (1) правното положение на ответника Е. А. на солидарно задължено лице за чуждо задължение, която солидарност се основава на подписано на 08.01.2020г. споразумение за встъпване в дълг, съответно (2) погасителният ефект на опрощаването на задължението на един от солидарните длъжници по споразумението от 08.01.2020г. - „Диагалпринт“ ООД, извършено с

подписаното на 01.04.2022г. споразумение между кредитора - ищец в първоинстанционното дело „Кашир“ ЕООД и длъжника „Диагалпринт“ ООД.

Нарушението на материалния закон въззивникът Е. А. извежда на основата на разпоредбата на чл.124, ал.2 ЗЗД, в противоречие с която първоинстанционният съд е направил извод за непогасеност на задължението на ответника като солидарен длъжник, поето със споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г. и след извършеното от кредитора със споразумението от 01.04.2022г. опрощаване на задължението на главния длъжник „Диагалпринт“ ООД.

Решаването на повдигнатия спор относно правопогасяващия ефект на споразумението от 01.04.2022г. спрямо вземането на ищеца „Кашир“ ООД от встъпилия със споразумението от 08.01.2020г. съдлъжник в лицето на ответника Е. И. А. има обуславящо значение за произнасянето по същество по подадената и от ищеца „Кашир“ ЕООД въззивна жалба срещу уваженото от първоинстанционния съд възражение за частично погасяване на задължението на ответника въз основа на прихващане с насрещно негово вземане за неустойка. В този контекст въззивният съд следва първо да разгледа и се произнесе по повдигнатото от ответника Е. И. А. оспорване на първоинстанционното решение, като в зависимост от крайните изводи по основателността на това оспорване следва да бъде произнесена и въззивната жалба на ищеца „Кашир“ ЕООД.

Безспорно установени в първоинстанционното производство са следните релевантни факти от предмета на правния спор:

Солидарни длъжници по дълга, предявен от ищеца „КАШИР“ ЕООД за съдебна защита и реализация, са „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД, „ВЕЛПА“ ЕООД, „ВЕЛПА - ПАК“ ЕООД и ответникът Е. И. А. по силата на споразумение от 08.01.2020 година. Това споразумение е сключено между кредитора „ДИ ЕС СМИТ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 822150829, длъжника „ДИАГАЛПРИНТ“ ООД, ЕИК 201779325, „ВЕЛПА“ ЕООД, ЕИК 837066875, „ВЕЛПА - ПАК“ ЕООД, ЕИК 127571113, и Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, и е с нотариална заверка на подписите, рег. №122/08.01.2020г. по общия регистър на нотариус с рег. №71 в НК.

Предмет на споразумението от 08.01.2020г. е доброволното извънсъдебно уреждане на отношенията, произтичащи от договори за търговска продажба на стоки – хартии, сключени между „Ди Ес Смит България“ АД и „Диагалпринт“ ООД в периода 19.02.2019 - 19.06.2019 година. За сключените в този период договори и извършени според инструкциите на купувача доставки са били издадени 23 броя фактури на обща стойност от 407 372,60 лева, които са останали неразплатени.

В чл. 1 от споразумението длъжникът „Диагалпринт“ ООД е признал, че дължи на кредитора „Ди Ес Смит България“ АД общата сума от 408 772,60 лева, включваща общия размер на неплатените продажни цени (407 372,60

лв.) и разноските за сключване на споразумението (1 400 лв.), като е договорено нейното издължаване в периода от 24.01.2020 до 28.03.2021 година на петнадесет вноски, посочени в конкретен размер и падеж.

Със споразумението (чл.4) е прието, че „Велпа“ ЕООД, „Велпа - пак“ ЕООД и Е. И. А. встъпват като солидарни длъжници в дълга на „Диагалпринт“ ООД към „ДИ ЕС СМИТ БЪЛГАРИЯ“ АД и се задължават спрямо кредитора да отговарят солидарно за изпълнението на всички произтичащи от споразумението задължения на главния длъжник, като кредиторът има право да претендира изпълнение от всеки един от четиримата солидарни длъжници.

С Договор за прехвърляне на вземания № ИД - 147/08.12.2021 г. кредиторът „Ди Ес Смит България“ АД е прехвърлил всички свои вземания от длъжниците „Диагалпринт“ ООД, „Велпа“ ЕООД, „Велпа - пак“ ЕООД и Е. И. А., произтичащи от сключеното между тях споразумение за встъпване в дълг от 08.01.2020г., на цесионера – настоящ ищец „Кашир“ ЕООД, ЕИК 206619449.

Към датата на сключване на договора за цесия непогасените вземания по споразумението са в размер на 129 533,66 лева като сумата е формирана като сбор от частично неплатената единадесета вноска и пълния размер на непогасените на падежа вноски от 12 до 15, вкл. (по чл.1, ал.2, т.11 -15 от споразумението от 08.01.2020г.).

С нарочно потвърждение по чл.99, ал.3 от ЗЗД предходният кредитор – цедента „Ди Ес Смит България“ АД е потвърдил настъпването на прехвърлителния ефект на цесията от 08.12.2021г.

Цесията е надлежно съобщена на ответника – солидарен длъжник Е. И. А. с връчено му на 18.02.2022г. уведомление от цедента „Ди Ес Смит България“ АД.

По силата на споразумение от 01.04.2022г., сключено между „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД и ищеца „КАШИР“ ЕООД, е постигнато опрощаване на целия дълг на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД. С това споразумение (от 01.04.2022г.) солидарният длъжник „Диагалпринт“ ООД и ищецът „КАШИР“ ЕООД се договарят „Диагалпринт“ ООД насрещно да опрости дълга на „Велпа“ ЕООД - друг солидарен длъжник по споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г., едноличен собственик на който е кредиторът „КАШИР“ ЕООД. Споразумението от 01.04.2022г. не съдържа модалитети, които да сочат, че, опрощавайки дълга на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД по споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г., кредиторът „КАШИР“ ЕООД запазва правата си по отношение на другите солидарни длъжници, в това число и спрямо ответника Е. И. А..

Със споразумението от 01.04.2022г. „КАШИР“ ЕООД и „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД извършват следните разпореждания: кредиторът „КАШИР“ ЕООД освобождава „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД от отговорност за

всички вземания на „КАШИР“ ЕООД по споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г., придобити по силата на цесията от „Ди Ес Смит България“ АД (чл.1), като заявява декларативно (чл.3), че с подписването на споразумението няма неуредени отношения с „Диагалпринт“ ООД, които да произтичат от споразумението за встъпване в дълг от 01.04.2022г. и от цесията с „Ди Ес Смит България“ АД. От своя страна длъжникът „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД освобождава „Велпа“ ЕООД от отговорност за плащане на задълженията по извършени доставки от „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД, за което до 01.04.2022г. са му били издадени съответни фактури (чл.2), като заявява декларативно (чл.4), че с подписването на споразумението няма неуредени отношения с „Велпа“ ЕООД, които да произтичат от фактури, издадени до 01.04.2022г. с издател „Диагалпринт“ ООД и получател „Велпа“ ЕООД.

Правната релевантност на тези факти е надлежно въведена в първоинстанционното производство с приетите за разглеждане възражения на ответника Е. И. А., представени с отговорите на исковата молба, и съдът дължи да ги разгледа и да се произнесе мотивирано по тях. Тази релевантност произтича пряко от разпоредбите на чл.108 и чл.124, ал.2 от ЗЗД.

Позовавайки се на договора за цесия № ИД - 147/08.12.2021г. с цедент „Ди Ес Смит България“ АД, цесионер „Кашир“ ЕООД и цедирани длъжници – длъжниците по споразумението от 08.01.2020г. за встъпване в дълг, в решението си първоинстанционният съд е приел, че цедираният длъжник е трето лице на прехвърлителната сделка и последната не създава права и задължения за него, поради което и възраженията на ответника против редовността на цесията са напълно неоснователни. Приел е, че освобождаването на първоначалния длъжник „Диагалпринт“ ООД от задълженията, които има като солидарен длъжник по споразумението от 08.01.2020г., касае цесионера (приобретателя на вземането „Кашир“ ЕООД) и е без значение за задълженията на ответника Е. И. А. като солидарен длъжник, с оглед на което е заключил, че възраженията му по чл.124, ал.2 от ЗЗД (за погасеност на задължението, евентуално за съответното му намаляване с частта на опростения длъжник) са несъстоятелни и не намират опора в правната уредба. И тъй като възраженията на ответника - цедиран длъжник не сочели плащане по цедираното вземане (независимо дали от него или от друг от солидарните длъжници), е заключил, че предявеният от кредитора платежен иск е доказан в своето основание и размер. Приемайки за основателно възражението на ответника за прихващане с насрещно негово вземане за неустойка по чл.5.10 от споразумение, сключено между страните на 31.08.2021 г., в размер на 4 200 евро, съдът е уважил иска за сумата от 121 319,17 лева, а в останалата му част до пълния предявен размер от 129 533,66 лв. го е отхвърлил като погасен чрез извършеното съдебно прихващане.

Разпоредбата на чл.99 от ЗЗД и формираната по нея съдебна практика не оставят място за съмнение относно разпоредителните правомощия на цесионера спрямо придобитото от него цедирано вземане, които включват и правото на същия да се разпорежи с последното като извърши опрощаване по реда на чл.108 ЗЗД на задължението на един от солидарните длъжници. В случая със споразумението от 01.04.2022г. между „Кашир“ ЕООД и „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД ищецът надлежно е упражнил като цесионер разпоредителното си правомощие да освободи единия от солидарните длъжници по споразумението от 08.01.2020г. - „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД, срещу насрещното опрощаване от „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД на задълженията, които има дъщерното на „Кашир“ ЕООД дружество „Велпа“ ЕООД. Разпоредителните изявления в това споразумение - *„освобождава от отговорност за всички вземания“* и *„няма неуредени отношения“*, отнасящи се до задълженията на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД по споразумението от 08.01.2020г. и до придобитите от „Кашир“ ЕООД по цесията с „Ди Ес Смит България“ АД вземания по това споразумение, изпълняват от обективна страна фактическия състав на опрощаването по чл.108 ЗЗД. Съгласно чл.124, ал.2 ЗЗД, в случаите на опрощаване на задължението на един от солидарните длъжници, ако кредиторът не е направил резерви за запазване на правата му спрямо другите солидарни длъжници, каквато резерва липсва в споразумението на „КАШИР“ ЕООД с „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД от 01.04.2022г., то за другите солидарни длъжници възниква правото да противопоставят на кредитора погасителния ефект на това опрощаване.

Първоинстанционният съд не е обсъдил обстоятелството, че опрощавайки дълга на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД в споразумението от 01.04.2022г. кредиторът „КАШИР“ ЕООД не е посочил запазване на правата по цедираните му от „Ди Ес Смит България“ АД вземания спрямо останалите солидарни длъжници по споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г., с което е нарушил съществено процесуалния закон, изискващ от него да даде в решението пълен и обоснован анализ на фактическите и правни основания от упражнената от ответника Е. И. А. защита по чл.124, ал.2 ЗЗД по делото.

Изводът на първоинстанционният съд, че възражението на ответника Е. И. А. за погасителния ефект на опрощаването на дълга на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД - единия от солидарните длъжници по споразумението от 08.01.2020г., е лишено от нормативно основание, явно и съществено нарушава чл.124, ал.2 ЗЗД. Разпоредбата на чл.124, ал.2, изречение първо ЗЗД поставя едно единствено ограничение по отношение на разпоредения с нея погасителен ефект на опрощаването на дълга на единия от солидарните длъжници – *“освен ако кредиторът е запазил своите права срещу тях”*. Това условие, поставено от законодателя, има следните проявления: Първо, по този начин законът охранява интересите на солидарните длъжници от гледна точка на признатото им в чл.127 ЗЗД право на съразмерно разпределяне на тежестта при изпълнението на дълга, в който същите са встъпили. Второ, запазва автономността на волята на кредитора да се разпорежи като опрости

задължението на един от солидарните длъжници, позволявайки му да запази правата си в рамките на солидарността спрямо другите съдължници, съобразно каузата на опрощаването. Трето, принципът за правна сигурност при солидарността в дълга изисква изричната договорно изразена воля на кредитора за запазване на правата по отношение на неопростените съдължници със съответно намаляване на дължимото от тях, охранявайки по този начин забраната за “недобросъвестно упражняване на договорни права”. В случая каузата на опрощаването в споразумението от 01.04.2022 сочи, че кредиторът „КАШИР“ ЕООД, като едноличен собственик на „ВЕЛПА“ ЕООД е предпочел срещу опрощаването на дълга на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД, да получи опрощаване от страна на „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД на дълга, който „ВЕЛПА“ ЕООД има към това дружество. Кредиторът е преценил, че тази верига от опрощаване на задължения отговаря на неговия интерес като собственик на „ВЕЛПА“ ЕООД и не е изразил воля за запазване задълженията на другите солидарни длъжници от споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г. - „ВЕЛПА“ ЕООД, „ВЕЛПА – ПАК“ ЕООД и ответника Е. И. А.. При това положение фактическият състав на погашението по чл.124, ал.2 от ЗЗД на претендирания с иска остатък от дълга, на която разпоредба е основана защитата на ответника Е. И. А., се явява надлежно установен в делото.

Упражняването на правото на защита, основано на погасителния ефект на опрощаването по чл.124, ал.2, изречение второ от ЗЗД, не може да бъде ограничено на основата на цесията, защото (1) безспорно е установено по делото, че ищецът „КАШИР“ ЕООД се легитимира като кредитор на солидарните длъжници на основата на възмездна цесия - договор за прехвърляне на вземания № ИД - 147/08.12.2021г., сключен с цедента „ДИ ЕС СМИТ БЪЛГАРИЯ“ АД; (2) споразумението за встъпване в дълг от 08.01.2020г. е договорено от кредитора „ДИ ЕС СМИТ БЪЛГАРИЯ“ АД със солидарните длъжници „ДИАГАЛПРИНГ“ ООД, „ВЕЛПА“ ЕООД, „ВЕЛПА – ПАК“ ЕООД и ответника Е. И. А. от преди цедирането на вземанията от тях на „КАШИР“ ЕООД; (3) по силата на чл.101 ЗЗД главният длъжник и встъпилите в дълга съдължници имат статут на солидарни длъжници и техните възражения по чл.124, ал.2, изр. второ ЗЗД са противопоставими и на цесионера.

Въз основа на горното настоящият въззивен съдебен състав намира, че даденото в мотивите на първоинстанционното решение тълкуване за неотнositимост на опрощаването от цесионера на дълга на главния длъжник „ДИАГАЛПРИНГ ООД“ за приложение на разпоредбата на чл.124, ал.2, изречение първо от ЗЗД спрямо задължението на ответника – солидарен длъжник е *contra legem*, водещо до неправилност на постановеното по същество решение, с което предявеният осъдителен иск е бил уважен.

В този смисъл подадената от ответника Е. И. А. въззивна жалба се преценява за основателна и следва да бъде уважена.

С оглед на извода за настъпилия в условията на чл.124, ал.2 ЗЗД погасителен ефект по процесното вземане, настоящият въззивен съдебен състав намира за неоснователно подаденото от „КАШИР“ ЕООД въззивно обжалване срещу отсъденото в полза на ответника Е. И. А. частично прихващане с насрещно неустойечно вземане. Съгласно чл.103 ЗЗД, прихващането предполага две насрещни, валидни, ликвидни и изискуеми вземания, което изискване в условията на установената по силата на чл.124, ал.2 ЗЗД погасеност на предявеното от „КАШИР“ ЕООД парично вземане спрямо ответника не е налице. Ето защо въззивната жалба на ищеца „КАШИР“ ЕООД следва да бъде оставена без уважение.

В заключение решението на първоинстанционния съд в обжалваната му от ответника осъдителна част следва да бъде отменено като по същество предявения от ищеца осъдителен иск бъде отхвърлен в цялост. В останалата му обжалвана от ищеца отхвърлителна част решението следва да бъде потвърдено макар и по различни от изложените от първоинстанционния съд мотиви.

При този изход на спора и по аргумент от чл.78, ал.3 ГПК искането на въззивника – ответник в първоинстанционното производство Е. И. А. за присъждане на разноски се преценява като основателно. Сторените разноски са в размери съответно 6 000 лева – платено адвокатско възнаграждение (с вкл. ДДС) за защита в първа инстанция; 11 426,38 лева – платени държавна такса за обжалване и адвокатско възнаграждение (с вкл. ДДС) за въззивното производство, и се присъждат изцяло.

Въз основа на изложените мотиви и на основание чл.271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №11/15.03.2023г. на Окръжен съд - Шумен, постановено по т.д. №50/2022г. по описа на ШОС, **в частта му, с която ответникът Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXX, с адрес в град Шумен, е осъден да заплати на ищеца „КАШИР“ ЕООД, ЕИК 206619449, седалище град София, сумата 121 319,17 лева**, представляваща задължение по споразумение от 08.01.2020 г., с нотариална заверка на подписите рег. №122/08.01.2020 г. по общия регистър на нотариус с №71 на НК с район на действие района на РС – Пазарджик, сключено между „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829, като кредитор, от една страна, и „Диагалпринт“ ООД, ЕИК 201779325, „Велпа“ ЕООД, ЕИК 837066875, „Велпа - пак“ ЕООД, ЕИК 127571113 и Е. И.

А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, от друга страна като солидарни длъжници, придобито от ищеца „Кашир“ ЕООД, ЕИК-206619449, по силата на договор за прехвърляне на вземания № ИД - 147/08.12.2021г., сключен с цедента „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829, **както и сумата 14 308,18 лева**, представляваща сторени разноси по делото по съразмерност с уважената част на иска, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца „КАШИР“ ЕООД, ЕИК 206619449, седалище град София, осъдителен иск срещу ответника Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, с адрес в град Шумен, за сумата 121 319,17 лева, представляваща непогасен на падеж остатък от задължение по споразумение от 08.01.2020 г., с нотариална заверка на подписите рег. №122/08.01.2020 г. по общия регистър на нотариус с №71 на НК с район на действие района на РС – Пазарджик, сключено между „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829, като кредитор, от една страна, и „Диагалпринт“ ООД, ЕИК 201779325, „Велпа“ ЕООД, ЕИК 837066875, „Велпа - пак“ ЕООД, ЕИК 127571113 и Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, от друга страна като солидарни длъжници, което вземане е придобито от ищеца „Кашир“ ЕООД, ЕИК-206619449, с договор за прехвърляне на вземания № ИД - 147/08.12.2021г., сключен с цедента „Ди Ес Смит България“ АД, ЕИК 822150829, като неоснователен поради погасяване на вземането в хипотезата на чл.124, ал.2, изр.1-во ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА решение №11/15.03.2023г. на Окръжен съд - Шумен, постановено по т.д. №50/2022г. по описа на ШОС, **в частта му**, с която предявеният осъдителен иск е отхвърлен за разликата над 121 319,17 лева до пълния предявен размер от 129 533,66 лева.

ОСЪЖДА ищеца „КАШИР“ ЕООД, ЕИК 206619449, седалище град София, **да заплати на** ответника Е. И. А., ЕГН XXXXXXXXXXXX, с адрес в град Ш., **сумата 17 426,38 лева** (седемнадесет хиляди четиристотин двадесет и шест лева и тридесет и осем стотинки), представляваща сторени разноси за производството по делото (първоинстанционно и въззивно), на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Р. България с касационна жалба, която следва да се подаде в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____